
S fakulní nemocnicí se nedublujeme

S fakulní nemocnicí se nedublujeme

Lidové noviny
Jaroslav Krupka
12.11.2007

Minulou středu odvolal ministr zdravotnictví Tomáš Julínek profesora Pavla Klenera z funkce ředitele Ústavu hematologie a krevní transfúze. Svůj krok zdůvodnil ředitelovým manažerským selháním. Ústav však měl pod Klenerovým vedením vyrovnaný rozpočet i mezinárodní vědecký kredit.

Když se Pavel Klener v polovině 70. let domáhal možnosti obhájit kandidaturu, uslyšel od děkana lékařské fakulty informaci, že to nejde, podanou v tehdy obvyklém plurálu majestikus: „My proti tobě nic nemáme, ale ti, co mají zrušené členství, mají zaražené postupy.“ Klener překvapeně reagoval, že musí jít o omyl, protože nikdy ve straně nebyl. „Vidíš, to jsem nevěděl,“ odvětil prý děkan. „Tak ti to možná povolíme.“ Současný spor s ministrem Julínkem svým způsobem také provází nedostatečný tok informací.

Spor mezi ministerstvem a odbojným ředitelem začal po zveřejnění plánu na sloučení Ústavu hematologie a krevní transfúze se Všeobecnou fakulní nemocnicí. Ministerstvo argumentovalo, že sloučení by mohlo přinést dvacetimilionovou úsporu, protože obě instituce se dublují ve svých provozech. Klener namítal, že ministerstvo nemůže toto tvrzení doložit žádnou analýzou. „Když jsme začali budovat současnou podobu ústavu, dbal jsem na to, aby se všechno, co pořizujeme, nedublovalo s jiným pracovištěm. Neexistenci duplicit připouští i ředitel Všeobecné fakulní nemocnice Jan Bříza. Sloučení bude spíš znamenat náklady navíc - jednak provozní v podobě změn počítačových sítí, jednak ústav přijde o mezinárodní akreditace kvality, které má on, a nikoli VFN. Neříkám, že je nelze obnovit, ale bude si to žádat čas a opět další prostředky,“ uvedl Klener pro LN těsně před svým odvoláním.

Zpochybnil i další ministerský argument, že spojením obou institucí lze významně ušetřit na nákupu léků díky množstevnímu rabatu. „Ústav vydává nejvíc za léky na hemofilii, kterou Všeobecná fakulní nemocnice neléčí. Ale toto vše by vyžadovalo především precizní ekonomickou analýzu, kterou nám nikdo nepředložil. Když se dělá tak radikální návrh, měl by být konzultován, ale ani komise pro zdravotnictví ani parlamentní výbor pro zdravotnictví a sociální politiku ani rektor Univerzity Karlovy přizváni nebyli. Jde o rozhodnutí ministerstva zdravotnictví, které mi ministrův náměstek předložilo jako zadání se slovy: Přemýšlejte, jak to půjde, ne naopak. Přiznávám, že jsem bohužel našel víc argumentů, jaká to nese rizika.“

Fakt, že tyto argumenty zazněly v médiích a že Klener coby ředitel nesplnil podle ministerstva úkol, který od něj coby zřizovatel očekávalo, zhodnotil ministr zdravotnictví jako Klenerovo manažerské selhání. Jak si tedy nyní už bývalý ředitel jako manažer vedl?

Pavel Klener začal ve zdravotnictví pracovat po absolutoriu fakulty všeobecného lékařství v roce 1961 jako sekundář ve venkovské nemocnici a během následujících let si vyzkoušel většinu praktických oborů, které medicína nabízí - pracoval na pohotovosti, byl závodním lékařem, působil jako odborný asistent a stal se docentem vnitřního lékařství. V roce 1971 jej podobně jako mnohé další zasáhla prověrka normalizační komise - ta mu zakázala dočasně publikovat a nedovolila mu stálý pracovní poměr na 2. interní klinice. „Naštěstí jsem tam mohl zůstat, protože někoho na práci zase potřebovali,“ říká.

Výsledky v oblasti lékařské praxe a posléze i ve vědecké publikační činnosti vedly k tomu, že byl v 80. letech nejdříve pověřen vedením hematologického oddělení 2. interní kliniky a posléze se stal i přednostou onkologické kliniky. Po listopadu 1989 byl jmenován prvním porevolučním ministrem zdravotnictví a sociálních věcí.

V následujících letech působil kromě akademické činnosti jako poslanec České národní rady, člen výboru pro vědu, předseda komise pro vědu, člen Rady vlády pro vědu a člen Komise pro vědu Parlamentu ČR. Ředitelem Ústavu hematologie a krevní transfúze byl jmenován před pěti lety.

„Můj předchůdce ve funkci řídil ústav na dálku z Bostonu, což vedlo k řadě problémů. Prostě si tu každý dělal trochu, co chtěl. Nám se podařilo vytvořit z ústavu prosperující organizaci. V provozní oblasti jsem musel najít experty na počítačovou techniku, se kterými jsme posléze zmodernizovali celou počítačovou síť. Vyměnil jsem ekonomu ústavu a zavedl pravidelné výroční zprávy s podrobným popisem naší činnosti. Ve vědecko-výzkumné oblasti se nám podařilo integrovat výzkumné laboratoře a stimulovat vědeckou činnost, včetně základního výzkumu. Upravili jsme celou organizační strukturu ústavu a reorganizovali transfúzní úsek, který jsme rozdělili na úsek odběrů, buněčné terapie a banky pupečnickové krve, oddělení léčebných aferéz a imunohematologie,“ popisuje bývalý ředitel svá manažerská

rozhodnutí. Při svém nástupu do funkce podle svých slov zvažoval i možné spojení transfuzního oddělení ústavu a Všeobecné fakultní nemocnice, o němž je dnes opět řeč: „Nešlo to, protože obě oddělení se shodují jen ze čtvrtiny.“ Klener se podle svých slov nebránil bližšímu svazku s fakultní nemocnicí třeba formou holdingu, ale chtěl zachovat právní subjektivitu ústavu, na kterou se váží například zahraniční akreditace. Další vývoj ovšem už v tuto chvíli nezávisí na něm. „Pořád si kladu otázku, proč se to děje. A proč tak rychle?“